Jotailan jutut

Sovio-Sovelius -suvun tiedote

Numero 12
Joulukuu 2004

Sisällys:

Sivu		
3	Puheenjohtajan palsta	Eero Keltikangas
4	Rahastonhoitajan ruusut ja risut	Kirsti Keltikangas
5	Taiteilija Marianne Lindberg	Lauri Koski
6	Sukukokous Raahessa	Kirsti Keltikangas
8	Karin Hohenthal muistelee	Laura Sovio
11	Suvun jäsen Korean sodassa	George Pakkala
	Svensk resumé	
15	Ordförandets palts	Eero Keltikangas
15	Från skattmästaren	Kirsti Keltikangas
16	Om släktmötet	Kirsti Keltikangas
16	Konstnärinnan Marianne Lindberg	Lauri Koski
17	Karin Hohenthal berättar	Laura Sovio
19	En släkting i Koreakriget	George Pakkala

Sukuyhdistyksen hallinto
Släktföreningens styrelse

Puheenjohtaja	Ordförande	Eero Keltikangas Makslahdentie 22 D, 02140 Espoo Puh: (09)5121061
Sihteeri	Sekreterare	Sampo Sovio Risteyskatu 14, 11120 Riihimäki
Rahastonhoitaja	Kassör	Kirsti Keltikangas Makslahdentie 22 D, 02140 Espoo Puh: (09)5121061
Jäsenet	Medlemmar	Rainer Berndes varapuh. joht, Paula Erla, Pertti Sovelius (varajäsen)
Sukutiedotteen toimitus	Infots komité	Hannu Heinonen, taitto Kirsti Keltikangas Pertti Sovelius Pia Sovio-Pyhälä, käännökset/översättningar

Kansikuva: Makkaranpaistoa sukukokouksessa / Tuula Moilanen

Puheenjohtajan palsta

Hyvät jäsenet,

Tänä kesänä oli jälleen Sovio-Sovelius-suvun sukukokouksen aika. Sitä kokoonnuimme heinäkuun lopussa viettämään kesäiseen Raaheen. Suvun merellisiä perinteitä seuraten aloitimme kokoontumisen retkellä Iso-Kraaselin saareen, jota seurasi kiertokävely Haaralan hautausmaalla. Sääntömääräinen vuosikokous pidettiin sukuillallisen edellä hotelli Raahen Hovissa.

Vuosikokouksessa päätettiin valita allekirjoittanut ja muu hallitus uudelle kolmivuotiskaudelle. Muut jatkavat hallituksen jäsenet ovat: Rainer Berndes Karjaalta (Johan Valdemar Soveliuksen sukuhaara), Paula Erla Espoosta (Bertil Sovion sukuhaara), Pertti Sovelius Helsingistä (Georg Soveliuksen sukuhaara) ja Sampo Sovio Riihimäeltä (Bertil Sovion sukuhaara).

Kokouksessa valittiin myös sukuhaarojen yhteyshenkilöt seuraavasti:
- Teppo Sovelius (Georg Soveliuksen sukuhaara)
- Rainer Berndes (Johan Valdemar Soveliuksen sukuhaara)
- Hans Lindqvist (Fredrik Sovelius jr.:in sukuhaara)
- Tuula Moilanen (Bertil Sovion sukuhaara)
- Pia Sovio-Pyhälä (Tor Sovion sukuhaara)
- Martti Sovio (Jarl Sovion sukuhaara)
- Jukka Toivola (Anna Christina Argillanderin sukuhaara)
- Anders Rådberg (Rådbergien sukuhaara)

Lisäksi kokous päätti valita seuraavien toimikuntien koollekutsujat:
- Jukka Toivola (hautainhoitotoimikunta)
- Matti Keltikangas (internet-toimikunta)
- Pertti Sovelius (tiedotustoimikunta)

Raahen kokousväki päätti, että seuraava sukukokous pidettäisiin lauantaina 28.7. vuonna 2007. Kokous on tarkoitus pitää Helsingissä ravintola Ostrobotnialla, kuten sukukokous vuonna 1998 pidettiin.

Parhainta syksyn jatkoa koko suvulle,

Puheenjohtaja Eero Keltikangas

Rahastonhoitajan "ruusut ja risut"

- *mietteitä sukuyhdistyksen taloudesta*

Hyvää loppuvuotta 2004 kaikille sukutiedotteen lukijoille.

Kuluneena kesän lopulla tapasimme Raahessa sukukukouksen merkeissä. Paikalle oli saapunut mukava joukko jäseniä ympäri Suomea ja kaukaisimmat Saksasta. Sukuyhdistyksen varsinainen kokous pidettiin hotelli Raahen Hovin yläkabinetissa. Siellä käsiteltiin vuosikokouksessa käsiteltävät asiat, kuten tilinpäätösten ja tilintarkastuskertomusten hyväksyminen vuosilta 2001-2003. Kuluneen kauden istunut hallitus esitti jäsenmaksuksi kaksivuotiskaudelta 20 euroa, mistä heräsi aktiivista keskustelua. Kokousväki ehdotti, että jäsenmaksun perintää muutettaisiin jokavuotiseksi, ja tämä ehdotus hyväksyttiin yksimielisesti. Kokouksen päätöksen mukaisesti vuosittain kerättävä jäsenmaksu on 15 euroa. Muutosta perusteltiin mm. sillä, että maksu on helpompi muistaa maksaa vuosittain ja toiseksi sillä, että aktiivinen yhdistystoiminta tarvitsee riittävästi resursseja (mm. nousseet postimaksut sekä tiedotteen painatuskulut). Siispä ensi keväänä maksettava jäsenmaksu on vuodelle 2005.

Yhdistyksen tilintarkastajiksi valittiin Mikko Koivusalo ja Maija Mustonen. Raahen kokous oli ensimmäinen moniin vuosiin, jossa emme enää voineet ehdottaa ja valita Paukka Soviota toiseksi varsinaiseksi tilintarkastajaksi. Nyt valittu Maija Mustonen on nuoremman polven jäsenistöä ja hän on Maija Vaskion (Bertil Sovion tytär) tyttärentytär. Varatilintarkastajiksi valittiin uudestaan Mikko Bergroth ja Claus Hohenthal.

Risuosasto: Muistutan JÄLLEEN kerran ehdottoman tärkeästä asiasta: osoitteenmuutoksen tekemisestä! Tiedotteen ja muun yhdistyspostin lähettämisessä saisimme olla salapoliiseja, mikäli pystyisimme aina pitämään jäsenien osoitetietoja ajan tasalla. Voit tehdä osoitteenmuutoksen sähköpostilla (-> kirsti.keltikangas@netsonic.fi) tai postista saatavalla, maksuttomalla osoitteenmuutoskortilla.

Kortin voit lähettää osoitteella: Sovio-Soveliuksen suvun sukuyhdistys ry., c/o Keltikankaat, Makslahdentie 22 D 18, 02140 Espoo. Myös tämän tiedotteen takakannessa on kortti, jolla voit ilmoittaa muuttuneet tietosi (muista postimaksu (0,65€) !). Suomen Posti on parin viime vuoden tasaisesti nostanut maksujaan, ja takaisin palautuvat tiedotteet tuovat ei-toivottuja lisäkustannuksia.

Toivotan kaikille jäsenille hyvää loppuvuotta,

Kirsti Keltikangas, yhdistyksen rahastonhoitaja

Kuolleita

Taiteilija Marianne Lindberg

Taiteilija Marianne Lindberg oli viimeisiä upeita edustajia aikakaudelta, jota ei enää ole. Marianne (Mallu) Lindberg kuoli syyskuun 24. päivänä 82 vuoden iässä.

Minulla oli kunnia tutustua häneen vävypoikana, jonkinlaisena Stadin kasvattina kuten Mallukin oli. Mallun veri veti Helsingin ruotsalaisesta yhteiskoulusta maailmalle. Sota ja sitä edeltävä auvoinen aika leimasivat hänen elämäänsä. Ja se leima jäi varmasti pysyväksi jokaisen sen aikaisen nuoren elämään. Ihmisen arvokkainta kasvua jäyti pelko, sodan pelko, armoton taistelu, puolustautuminen ylivoimaiselta tuntuvaa jättiläistä vastaan. Mallun ja Raahen ison pojan, Lindbergin Lassen yhteinen pitkä ja rikas avioliiton taival alkoi tuon taistelun keskellä.

Kun tulin taloon Raahen Mäkikadulle 1960-luvun lopulla, oli maassa rauha ja Raahe uudessa nousussa purjelaiva-aikojen jälkeen. Mallun sukutausta, Soveliuksen voimamiehistö oli aikoinaan nostanut Raahen kukoistukseen. Sen kauppalaivasto oli 1860-luvulla Suomen mahtavin.

Mallu oli saanut perintönä rohkeuden, sisun ja periksi antamattomuuden, ne kuuluisat hyveet, joista isänmaallinen ihminen tunnetaan. Vahva luonne ei tarkoittanut taipumattomuutta. Mallu oli notkea. Hänen mielensä oli avoin uusille asioille. Kävimme syksyisin poimimassa Pöllän ja Tauvon sienet. Retkikuntaamme kuului aina yhdeksänkymppiseksi asti Mallun isäpuoli, Aarne Relander, Konrad ReijoWaaran poika. Mallu siis taipui ketterästi sienimetsässä, entinen voimistelija ja pesäpalloilija kun oli.

Pitkät ihanat kesät vietimme Preiskarissa, Raahen isossa ulkosaaressa, missä Lindbergien huvila tarjosi Suomen suven parhaat puolet. Se oli paratiisi, kuten Lasse sanoi. Siellä alkoi myös taidekoulu, tehokkaat maalauskurssit, armoton opiskelu. Mallun omaperäinen posliinimaalaustekniikka sai rinnalleen öljyvärit. Oppitunnit olivat ankaria. Kantavaääniset äiti ja tytär kävivät kiivasta sanan vaihtoa taiteen perusteista sillä aikaa, kun Lasse ja minä naputtelimme sulassa sovussa liiterin huopakattoa. Se oli henkien taistelua, kuten yksi meistä vävypojista sanoi. Mallu oli alusta alkaen mukana Raahen taiteilijaseurassa ja poikkeuksetta hyvää kritiikkiä saava osallistuja vuosittaisissa näyttelyissä eri puolilla Suomea.

Öljyvärit vaihtuivat värikyniin. Kun terveys ei enää sallinut matkoja ja liikkuminen supistui yhä pienempiin ympyröihin, hän löysi väririkkaan maailman läheltä, omasta mielestä, fantasioista, keskittymisestä olennaisimpaan. Joka ainoa aamu ennen kello kahdeksan kahvin juontia hän oli jo loihtimassa sini-

rintaa koivunoksalle, tukaania Amazonasin lehvistöön tai kuukkelia katselemaan meitä uteliaita eläinten ystäviä.

Maailma voisi olla toisenlainen, jos me muutkin näkisimme ympärillemme niin kuin hän.

Lauri Koski
Kirjoittaja on teatteriohjaaja ja
Marianne Lindbergin läheinen

Sukukokous Raahessa 24.–25.7.2004

Kirsti Keltikangas

Viime heinäkuun lopulla noin vajaat nelisenkymmentä sukuseuran jäsentä kokoontui Raaheen viettämään Sovio-Soveliusten 11.sukukokousta. Kokous oli aluksi tarkoitus pitää risteilynä Helsingistä Tukholmaan, mutta Paukka Sovion poismenon johdosta ja hänen muistoaan kunnioittaen se pidettiinkin Raahessa.

Sateiset kesäsäät eivät kokoustamme haitanneet, vaan lauantaina 24. heinäkuuta kokoontuessamme Raahen Museon rantaan oli lähes helteistä. Kokouksen ensimmäisenä ohjelmana lähdimme M/S Picnic-nimisellä aluksella kohti Ison-Kraaselin saarta. Saari sijaitsee Raahen edustalla, ja siellä on vanha luotsitupa, josta aikoinaan luotsit ovat ohjanneet omankin sukumme laivat turvallisesti Raahen satamaan. Saaressa tutustuimme ensin luotsitupaan ja sen jälkeen viriteltiinkin jo nuotiotulet kahvinkeittoa ja makkaranpaistoa varten. Aurinkoinen rinne tuvan edustalla oli täynnä metsämansikoita, joita retken nuorimmat innokkaasti poimivat. Samaan rinteeseen kokoonnuttiin myös yhteiskuvaan. Retki vierähti nopeasti makkaroiden käristyessä, suussa sulavien pullien ja hailean kahvin (rahastonhoitajan ensi yritys keittää pannukahvia!) maistuessa. Suurkiitokset Ursula Peisalle todella herkullisista pullista!

Palattuamme Museon rantaan takaisin suurin osa osallistujista jatkoi nopeasti hotellin kautta kohti Haaralan hautausmaata (onko se tuon niminen?? Nyt vaan kirjoitan tässä, täytyy tarkistaa nimi). Siellä kokoonnuimme sukuhaudoille, jossa aluksi yhdistyksen puheenjohtaja Eero Keltikangas ja Ina Harala (Bertil Sovion tytär ja Paukan sisar) laskivat seppeleen Paul Sovion haudalle. Seppeleen laskun jälkeen Eero Sovelius-Sovio kertoi seikkaperäisesti hautausmaalla sijaitsevista suvun haudoista ja sinne haudattujen henkilöiden elämästä. Saimme jälleen kerran rautaisannoksen suvun historiaa!

Sukukokous ja illallinen pidettiin hotelli Raahen Hovissa Kauppakadulla. Varsinainen kokous pidettiin ravintolan yläkerran kabinetissa. Virallisten kokousasioiden jälkeen saimme nauttia musiikkihetkestä, jonka tarjosi laulajatar Anneli Tillmans, Ina Haralan tyttärentytär, joka opiskelee Saksassa laulua. Häntä

säesti Raahen musiikkiopiston pianonsoiton lehtori Kristiina Tähtinen-Mattila. Illallinen sujui perinteisissä merkeissä Raahen Hovin buffetpöydän antimin.

Seuraavana aamuna Eero Sovelius-Sovio vei halukkaat osallistujat kaupunkikävelylle vanhaa Raahea katsomaan. Kokous sujui mukavissa tunnelmissa. Tosin monet muistelivat viime aikoina poismenneitä suvun jäseniä, kuten Paukkaa, Maija-musteria ja muita "vanhan polven" edustajia.

Seuraavan kerran tapaamme kokouksen merkeissä pääkaupunkiseudulla ravintola Ostrobotnialla heinäkuussa 2007. Tervetuloa silloin mukaan kaikki nekin, jotka nyt eivät päässeet Raaheen asti.

Makkaranpaistoa:
Juho Keltikangas kommunikoi Inga Temmeksen kanssa.

Karin Hohenthal muistelee

Laura Sovio

Tapasin Eva Karin Hohenthalin (7.9.1911, Helsinki) Käpylän vanhainkodissa. Oven avasi mitä reippain yli 90-vuotias nuori naisihminen. Silmät toivottivat tulijan heti tervetulleeksi.

Karin (kutsumanimi) on asunut koko ikänsä syntymäkaupungissaan Helsingissä, ensin Kirkkokadulla ja sitten Lapinlahdenkadulla. Nykyinen asuinpaikka on Karinista siinä mielessä hyvä, että raitiovaunulla ajettaessa kohti Helsingin keskustaa voi tuntea tuulahduksen vanhoista ajoista. Puu-Käpylä onkin yksi niistä harvoista lähes koskemattomana säilyneistä kolkista Helsingissä.

KIRKKOKATU 5

"Meillä oli oikein hauska lapsuus. Pelasimme yhdessä noppaa ja korttipelejä, soitimme pianoa ja lauloimme. Asunto oli tilava, ja saimme kutsua vieraita luoksemme. Meillä oli kiva ja valoisa tunnelma. Perheeseen kuului äiti Dordi, isä Otto, tätini Astrid, isoveli Jarl sekä pikkusisaret Margaretha ja Marianne. Istuimme usein ison ruokapöydän ympärillä tutkien karttoja miettien minne haluaisimme mennä. Ystäväni sanoivat usein, että teille on kiva tulla kun teillä on niin kivaa.. Pidimme välillä kutsuja joihin saimme kutsua kymmenen tyttöä ja kymmenen poikaa. Meillä oli myös todella hienot kummit, ensimmäinen presidenttimme Ståhlberg ja hänen vaimonsa. Se johtui siitä, että Ståhlberg oli ensin naimisissa isoäitini sisaren kanssa. Kutsuimme presidenttiä setä Jonniksi. Olimme sitten siellä linnankutsuillakin koko perhe.

Luimme paljon, se kuului jo yleissivistykseen, ja Saksaa myös luimme. Se johtui osaksi siitä, että koska isä oli saksalainen, olivat vanhempani olleet paljon myös siellä. Pohjoisrannassa oli luistinrata jossa kävimme, mutta rusettiluisteluun ei äiti päästänyt. Saimme jouluisin sellaisen hauskan merkin lahjaksi, jo-

ka piti laittaa luistelemaan mentäessä. Kun isä kuoli 1918, muutimme pienempään asuntoon lapinlahdenkadulle ja sitten oli muutenkin vaikeampaa."

TUNNETTA JA TARKKUUTTA

"Isästäni (Otto Mauritz Hohenthal) en muista kovin paljoa, sillä hän kuoli kun olin vasta kuusivuotias. Hänen kohtalonaan oli joutua Pellingissä punakaartilaisten ampumaksi 1918, vain 37 vuoden ikäisenä. Isä oli filosofian ja lakitieteiden kandidaatti, joka toimi asianajajana. Isä oli ystäviensä keskuudessa hyvin pidetty ja arvostettu, he jopa kustansivat isäni hautakiven. Minä muistan, että hän oli kyllä jollakin lailla aika ankara ja jotakin saksalaista tarkkuutta hänessä oli. Kun olin ihan pieni ja katsoin jotakin valokuvaa jossa oli minusta nätti mekko, niin isäni jyrähti, että "pikkutytön ei sovi puhua vaatteista". Mutta hänessä oli myös lempeyttä. Hän toi aina lauantaisin kukkia äidille ja kun isä kuoli, niin me sisarukset jatkoimme tätä tapaa. Äidillä oli aina kukkia lauantaisin. Olen kyllä miettinyt, että miten me, minä ja isä, oltaisiin tultu nykyään toimeen, sillä hänellä oli niin vahva tahto ja minulla taas ei. Hän olisi saattanut nujertaa minut. Isää on kuitenkin ollut ja on aina ikävä.

Äitini Dordi (Hjördis Dordi Johanna Hohenthal os. Sovelius 1889–1966) oli jollakin tavalla aivan suurenmoinen. Hän oli lempeä, ei niin vahvatahtoinen. Oli iloinen ja nauroi paljon lasten kanssa. Mutta jos äiti sanoi esimerkiksi että ei saa lukea jotakin kirjaa, niin me emme lukeneet. Tottelimme kyllä häntä ja kun isä kuoli, kunnioitimme hänen suruaan. Tiesimme mitä hän oli uhrannut meidän eteemme ja miten paljon kärsinyt. Äidissä oli hiljaista lempeää auktoriteettia. Osasi olla välillä tiukkakin. Perheessä oli kolme iloista tyttöä ja hän oli aika ankara niiden poikien suhteen. Hän pelkäsi, että jos vaikka jotakin tapahtuu..."

EI SAMASTA PUUSTA VEISTETTYJÄ

"Veljeni Jarl (Otto Jarl Hohenthal 1910–1974) oli hyvin lahjakas. Mutta hän ei koskaan voinut unohtaa miten isä kuoli ja oli siitä katkera koko elämän. Jarl oli korkeassa asemassa Nokiassa, joka oli kumitehdas silloin. Hän oli siellä juristina ja varajohtajana. Kun sota syttyi, Jarl lähti poikiensa ja ensimmäisen vaimonsa Gunvor Hagmanin kanssa Ruotsiin. Pojat Otto Marcus ja Jarl Christer jäivät ruotsiin, mutta Claus Einar palasi Suomeen, kun Gunvor muutti Espanjaan veljeni ja Gunvorin erottua. Veljeni meni toisen kerran naimisiin norjalaisen Christel Foyn Seebergin kanssa ja vielä kolmannenkin kerran isäni serkun, Ellen Wåhlbergin kanssa. Minä olin siis Ellenin edellisestä avioliitosta tulleille lapsille sekä täti että pikkuserkku.

Pikkusisareni Margaretha (Dordi Margaretha Hirn, aik. Lidqvist os. Hohenthal 1913–1990) oli perheen kaunotar. Todella kaunis morsian hän oli. Hän oli Soveliuksien näköinen, samanlainen profiili kuin Frans Mikael Franzenilla. Hän oli myös hyvin voimakastahtoinen ja itsenäinen, meidän sisarusperheen johtohahmo. Hän alkoi seurustella hyvin aikaisin, jo kouluaikoina ja meni ensimmäisen miehensä kanssa naimisiin kun olivat seurustelleet jo kolmetoista vuotta. Koulussa opettajakin näki että he kuuluvat yhteen. Margaretha aina sanoi, että jos hän ei saa lasta, hän adoptoi ja niin hän vuonna 1942

adoptoi Erikin (Erik Johannes Hirn). Erik oli vain neljä kuukautta kun hänet haettiin lastenkodista, hänen vanhempansa olivat Suomalaisia ja siksi hänet laitettiin suomenkieliseen kouluun. Margaretha oli aina sanonut pojalleen että " muista, minä olen valinnut sinut, koska sinä olet niin kiva ja kiltti. Sinut on VALITTU" ja tätä Erik sitten kertoi myös aina minulle. Minä olin hänelle aina jollakin tavalla oikea täti ja me pidimme yhteyttä. Margaretha toimi pääosan elämästään vakuutusyhtiö Kalevan palveluksessa.

Marianne (Eva Marianne Lindblad os. Hohenthal, 1916) on aina ollut hyvin iloinen, ja muistan kuinka äitini sanoi kun hän tuli ylioppilaaksi että "minun aurinkolapseni!" Marianne on aina sanonut että lapsella pitää olla sekä isä että äiti, hän ei muista omasta isästään oikein mitään. Hän on aina kaivannut isää ja sanonut että naimisiin pitää mennä jos aikoo hankkia lapsia. Me pidämme sisareni kanssa paljon yhteyttä puhelimella ja muistelemme myös menneitä. Mariannella on kaksi lasta, Brita ja Eva. Me lapset olimme kaikki hyvin erilaisia, ja muistan kuinka eräs äitini ystävätär, jolla oli kahdeksan lasta, sanoi kerran minun äidilleni että " he ovat kaikki omia yksilöitään, eivät samasta puusta veistettyjä".

RIPAUS MUSTALAISVERTA JA ISOÄIDIN KUULOKOJE

"Tätini Astrid, (Naima Astrid Lovisa Bergroth os. Sovelius 1895 - 1950) joka asui luonamme lapsuudenkodin aikoihin, oli erikoinen ihminen. Hänellä oli näkijän vikaa ja muistan, kun kerran eräs koru oli ollut kadoksissa pitkän ajan ja Astrid kertoi sitten tarkalleen missä se oli. Hän myös katsoi korteista ja kerran oli myös eno Kalle mukana. Astrid sanoi enolle että " Kuule! Sinä vastustat koko ajan! Sinä et usko!" Ja eno myönsi. Astridissa oli varmaankin mustalaisverta, koska hänen äitinsä, minun isoäitini, Naema Forsenin sanottiin olevan mustalaissukua. Astrid myös tupakoi kauheasti. Sodan aikana kaikki oli kortilla ja kun minä olin hänen luonaan, hän otti tuolin ja meni ottamaan taulun takaa askin. Hänellä oli niitä piilossa joka puolella ja kun tupakanhimo oli kova, hän etsi niitä piiloja. Isoäitini aina laski että Astrid olisi voinut ostaa sitä ja sitä polttamillaan tupakkarahoilla. Olen kuullut, että isoäitinikin poltti, mutta ei meidän aikana. Veljeni poltti sikaria, vaikka lääkäri oli kieltänyt tupakoimasta. Hän aloitti sen koska rakasti sitä tuoksua.

Isoäitini Naema Forsen (Naema Johanna Forsen, 1860 - 1907) oli hyvin voimakastahtoinen ihminen ja luulen, että äidilläni ei ollut aina kovin helppoa hänen kanssaan. Isoäiti asui Rauhankatu 6:ssa silloin kun me asuimme Kirkkokatu 5:ssä.

Kun isoäiti sanoi, että jokin oli jollakin tavoin, niin se sitten oli niin! Isoäidillä oli erittäin huono kuulo ja hän käytti kuulokojetta. Muistan kuinka me aina lauloimme siihen ja se oli niin hauskaa. Huono kuulo aiheutti myös väärinkäsityksiä. Kerran isoäiti kysyi minulta, että mitä sinä sitten tarjoat minulle ruuaksi, kun kutsut minut isona kylään. Minä vastasin, että en "hars", mutta epäonnekseni hän kuuli että en "Spark", ja suuttui kovasti! Minä yritin selittää, että minä en sanonut niin, mutta hän ei uskonut vaan minun piti pyytää anteeksi! Viimeisinä vuosinaan isoäiti oli lähes kuuro eikä nähnytkään paljon mitään ja me kirjoitimme sanoja hänen käteensä."

KOSKAAN ET NAIMISIIN MENE!

"Minun nimekseni piti alun pitäen tulla Margaretha, mutta koska minulla oli syntyessäni niin sinisenmusta tukka että lääkärikin sanoi että "mitäs verta tällä on?" eivät vanhempani voineet antaa sitä nimeä. Heidän mielestään Margarethan piti olla vaalea. Minä tulin sitten kyllä ihan vaaleaksi, mutta tummuin taas myöhemmin. Kun Margaretha syntyi, oli hänkin tumma, mutta vanhemmat ajattelivat, että kyllä hänkin vaalenee, mutta ei, hän pysyi tummana! Minun elämäni on sujunut aivan tavallisesti. Tiesin kyllä jo hyvin nuorena, että minä en mene naimisiin. Kerran eräs kädestä katsoja sanoi minulle että "ikinä et naimisiin mene!" ja niin minä ajattelin että en sitten mene! Siinä se oli! Kun muilla oli kavaljeereja, minulla oli paljon hyviä ystäviä ja kavereita, mutta ei sellaista poikakaveria. Siskoni Margarethan häissä olin mukana ja se oli hyvin hauskaa, mutta en itse koskaan haaveillut meneväni. Myöhemmin olen ajatellut, että on ollut onni että ei ole lapsia ja miestä, koska terveyteni oli nuorempana niin heikko. En tullut ylioppilaaksi, lopetin lukion toisella luokalla koska koulu oli liian raskas. Pyörtyilin usein koulussa. Tarjosin monet kerrat vertakin luovutettavaksi, mutta vereni oli niin huono, että se ei kelvannut. Mutta nykyisin voin oikein hyvin!

Koulun jälkeen luin monet vuodet englantia, otin kirjanpitotunteja ja opiskelin konekirjoitusta. Toimin yli 40 vuotta Finnpapilla, kirjanpitopuolen sihteerinä, se oli hyvin mielenkiintoista. Agentteja oli joka puolella ympäri maailmaa ja laskin heidän provisionsa. Provisiot laskettiin paperin laadun mukaan. Kirjanpito-osastolla olin myös kirjeenvaihtajana, koska osasin englantia ja saksaa.

Nykyisin viihdyn oikein hyvin täällä Käpylässä. Tämä on niin kuin silloin ennen. Minä vihaan ne suuret rakennukset Kiasmat ja muut, ei se ole enää Helsinkiä. Aikoinaan Helsinki oli niin pieni, että Töölö tuntui jo olevan kaukana. Piti kartasta tarkastella missä se Museokatu oikein oli, kun menimme jonkin luokkatoverini luo kylään. Kuljimme paljon pyörällä ennen ja Kaivopuistoonkin pääsi aivan helposti pyörällä. Mutta täällä tuntuu kuin olisi niin kuin ennen vanhaan ja huonekin on hauska!"

Suvun jäsen Korean sodassa

George Pakkala

Maximilian Myhrberg aikoinaan palveli eri maitten asevoimissa ja varmaan muutkin suvun jäsenet ovat tehneet samoin. Minun palvelukseni sattui USA:n ja YK:n riveissä.

Syksyllä 1948 sain kutsun tulla terveystarkastukseen Raahelaan. Kutsuntoja oli lykätty vuodella kun olin vielä koululainen. Vuodenvaihteessa lähdin kumminkin Amerikkaan ja niin Suomen asepalvelus jäi kokematta.

USA oli talouskriisissä siihen aikaan ja työn löytäminen oli vaikeaa varsinkin kun minulla ei ollut minkäänlaista ammattikoulutusta.
Paremman puutteessa eräänä aamuna meninkin asevoimien värväyskonttoriin; USA oli lopettanut asevelvollisuuden edellisenä vuotena.
Konttorissa oli viisi ovea ja satuin kävelemään sisään huoneeseen jossa Armeijan värvärit istuivat. Pestauduin 3:ksi vuodeksi.

Toinen maailmasota oli loppunut elokuussa 1945 ja armeijalla oli vaikeuksia löytää kelvollisia miehiä riveihin. Värvärit auttivat minua innokkaasti eri kirjallisten kokeitten kanssa ja huhtikuussa 1949 vannoin valan ja bussi vei minut Fort Ord varuskuntaan joka oli Montereyn kaupungin naapuri Kaliforniassa. Vietin 4. divisioonassa puolisen vuotta ja sain jalkaväki- ja aliupseerikoulutuksen.

Väsyin rämpimään kiväärin kanssa ja pyysin siirtoa tykistöön. Aikanaan minut lähetettiin Fort Bliss tykistökeskukseen joka on Meksikon rajalla El Paso kaupungin naapurina. Siellä häärin koeampumassa "Skysweeper" tykkiä White Sands erämaassa kunnes minut lähetettiin tykistökouluun Oklahomaan (Fort Sill). Sitä ennen ehdin myös olla pyykkialiupseerina kuukauden verran.

Viiden kuukauden kurssi Oklahomassa oli jo melkein päättynyt kun kuulimme Kommunisti-Korean hyökänneen Etelä-Koreaan kesäkuun 25, 1950. Tiesin suurin piirtein missä se maa on mutta en sen enempää. Kurssin päätyttyä heinäkuun lopulla palasin Texas'iin missä suurin osa patteristoni miehistöstä oli jo lähtenyt Kaukoitään. Viikkoa myöhemmin minutkin lähetettiin Pan American lentokoneella Japaniin tarkoituksena osallistua Inchon maihinnousuun. Matkan aikana, joka meni Hawaii'n ja Wake saaren kautta, käskyt hukkaantuivat ja jäin odottelemaan Yokohamaan seuraavaa tilaisuutta.

Se tulikin lokakuun loppupuolella kun meidän piti nousta maihin Wonsan kaupungin luona Korean itärannikolla. Wonsan satama oli miinoitettu magneettimiinoilla Neuvostoliiton avulla ja meidän armeijaryhmämme joutui seelaamaan myrskyisellä merellä viikon ajan ennen kuin laivastomme löysi puisia miinanraivaajia. Kuulin että alueella oli ollut 5,000 miinaa. Viimeinkin marraskuun 5 päivä pääsimme maihin. Laidan yli isosta laivasta maihinnousualukseen laskeutuminen on aika temppu, kun siinä täytyy kantaa kivääri ja kaikki muu kama. Muistan kun meitä kuljettava LSI alus eteni hitaasti raivattua väylää myöten jonka molemmin puolin kellui sarvimiinoja. Nukuin ensimmäisen yön teatterissa jossa lavan yhdellä puolella hymyili 6 metriä korkea Josef Stalin ja toisella puolella Kim Il Sung.

Varhain seuraavana aamuna lähdin etujoukon mukana pohjoiseen. Istuin kuorman päällä auton lavalla nauttien auringosta kun jouduimme vihollisen väijytykseen. Onneksi kommunisteillä ei ollut mitään konekivääriä isompaa asetta (He olivat menettäneet muut varusteet viikkoa aikaisemmin) ja kun saimme apua US Marine Corps hävittäjiltä, saatoimme jatkaa matkaa Hamhung nimiseen kaupunkiin. Noin 150 km matkalla menimme monen pikku kaupungin ja kylän läpi ja aina riitti ihmisiä toivottamaan meidät tervetulleeksi. He olivat saaneet tarpeekseen kommunistien komennosta.

Seuraavan yön nukuin entisen hotellin raunioissa ja huomasin että vessat olivat erilaisia kuin mihin olin tottunut; - siellä piti kyykistyä lattiassa olevan reiän päälle. Ne vessat eivät toimineet ja meidän piti kyykistyä jossain muualla.

Marraskuun mukana tuli Siperian talvi. Sellaista kylmyyttä en ollut kokenut aikaisemmin. Kenraali MacArthur oli luvannut, että marraskuun loppuun mennessä olisimme jo kotimatkalla USAhan ja monella meistä ei ollut kylmän sään kamppeita. Joukko-osastoni oli matkalla Yalu joelle kun yhtäkkiä muutettiin suunta Japanin Merelle. Kiinalaiset olivat onnistuneet saamaan 200,000 miestä Yalu joen yli ja meidän lohkolla pari rykmenttiä joutui mottiin. Kiinan kenraalit olivat varmaan oppineet suomalaisilta kun taktiikka oli sama.

Yalu joelle johtava tie oli yksikaistainen ja nousi parin kilometrin korkeuteen. Siellä lämpötila laski joskus alle -40 C ja siitä kärsi molemmat sotivat puolet. Saarroksissa olleet mariinit onnistuivat murtautumaan ulos ja muistan kun he tulivat huuruisina tietä myöten kaatuneet mariinit köytettyinä tankkeihin ja muihin ajoneuvoihin. Noin 1,600 soturia kaatui siellä Chosin Reservoir'lla.

Peräännyimme Hungnam'iin missä mariini divisioona laivattiin. Melkein koko USAn Tyynen Valtameren laivasto oli suojelemassa evakuointia. Parin mailin päässä merellä oli taistelulaiva Missouri, "Mighty Mo". Kun se pamautti 16 tuuman tykeillä, niin sen yli tonnin painavat projektiilit näkyivät pitkän aikaa. Suurin osa materiaalista ja yli 90,000 pohjois-korealaista saatiin laivatuksi ennen Joulu aattoa 1950. Minun osastoni lähti kolme päivää ennen Joulua japanilaisella rahtilaivalla. Vietimme kolme yötä kylmässä ruumassa. Vieressä narisi kuorma-autoja ja muuta tavaraa jota ei ollut aikaa sitoa kiinni. Korealaiset pakattiin LST aluksiin ja muistan kun monien piti hypätä jääkylmään veteen kun yksi alus jäi kiinni laskuveden aikana. Suurin osa korealaisista oli tullut satojenkin kilometrien päästä ja olivat odottaneet vuorokausia jäisellä rannalla.

Saavuimme Pusan'iin Joulun tienoilla ja Uuden vuoden jälkeen olimme matkalla pohjoiseen taasen. Kiinalaiset olivat onnistuneet murtautumaan läpi Etelä Korealaisten lohkolla sankoissa lumipyryissä, mutta saimme heidät pysähdetyksi Wonju'n tienoilla. Siinä taistelussa kiinalaiset kärsivät sellaisia tappioita joita ehkä mikään muu maa ei olisi voinut hyväksyä. USA oli viimeinkin sotakannalla ja tykistöä oli alkanut tulla Koreaan.

Etenimme takaisin 38'lle leveyspiirille. Wonju'sta lähtien olimme taasen vuorimaastossa. Yksi vuoren harjanne toisen jälkeen. Kukkuloitten nimet olivat numeroita 951 metriä, 1,452 metriä ja jne. Näissä maisemissa meillä oli mukana ranskalainen pataljoona joka oli pantu kokoon muukalaislegioonan veteraaneista jotka menivät Vietnamiin ja Dien Bien Pu'hun sieltä. Kovia poikia.

Heinäkuussa 1951 olimme mariini divisioonan kanssa "Bloody Ridge" kampanjassa. Talvet Koreassa ovat kylmiä, kesät taasen kuumia ja sateisia.
"Bloody Ridge" oli mitätön harjanne joka vaihtoi käsiä monta kertaa.
Kiinalaiset olivat kaivaneet tunneleita harjanteen läpi ja tykkitulen oli vaikea häiritä heitä. Täällä myös lukumääräiset kiinalaiset olivat kärsineet suuria tappioita ja alue löyhkäsi inhottavasti 30 C asteen lämmössä ei ainoastaan kaa-

tuneista mutta kuolleista muuleista jotka olivat kantaneet ammuksia ja muonia harjanteelta toiselle.

Tähän aikaan kävin Tokiossa 4 päivän lomalla. Palattuani Japanista aseleponeuvottelut olivat alkaneet, mutta siitä huolimatta Heartbreak Ridge kampanja jatkui. Kun lähdin Koreasta marraskuussa, meidän lohkolla oli aika hiljaista. Kuukautta myöhemmin sota alkoi taasen ja riehui heinäkuuhun 1953.

Paluumatka USAhan Japanin kautta otti pari viikkoa myrskyisellä Tyynella Valtamerellä. Minulla oli joitakin kuukausia jäljellä palvelusajasta jotka vietin Yuma,Testing Grounds, Arizonassa . Kesäkuussa 1952 Kersantti Pakkala vapautettiin armeijasta. Olin palvellut 3 vuotta, 2 kuukautta ja 15 päivää. Kuukautta myöhemmin olin Helsingissä olympialaisissa.

Ne vuodet olivat hyvin käytetyt. Kiitollinen maa antoi minulle GI Bill of Rights, edut jotka auttoivat minut Kalifornian Yliopistoon ja mahdollisuuden ostaa kotitalo myöhemmin.

Korean niemimaalla on vain aselepo vielä. Pari miljoonaa ihmistä kuoli sodan aikana ja sodan osapuolet, (USA, Kiina ja Neuvostoliitto) tyytyivät tähän settlementtiin jolla vältettiin vakavampi kansainvälinen kriisi. 1987 kävin Koreassa sikäläisten veteraanien vieraana. En tuntenut enää sitä maata jonka olin jättänyt 1951. Vauraat maatilat, loistavat maantiet olivat nyt missä muistin bunkkerit ja yksikaistaiset, mutaiset tiet.

Svensk Resumé

Ordförandens spalt

Ordföranden Eero Keltikangas konstaterar att årsmötet som hölls i anslutning till släktmötet återvalde honom och den övriga styrelsen: Rainer Berndes, Karis (Johan Valdemar Sovelius släktgren), Paula Erla, Esbo (Bertil Sovios släktgren), Pertti Sovelius, Helsingfors (Georg Sovelius släktgren) och Sampo Sovio, Riihimäki (Bertil Sovios släktgren).

Följande personer valdes som kontaktpersoner för de olika släktgrenarna:
- Teppo Sovelius (Georg Sovelius släktgren)
- Rainer Berndes (Johan Valdemar Sovelius släktgren)
- Hans Lindqvist (Fredrik Sovelius d.y. släktgren)
- Tuula Moilanen (Bertil Sovios släktgren)
- Pia Sovio-Pyhälä (Tor Sovios släktgren)
- Martti Sovio (Jarl Sovios släktgren)
- Jukka Toivola (Anna Christina Argillanders släktgren)
- Anders Rådberg (Rådbergien släktgren)

Därtill valdes som sammankallare för de olika kommittéerna:
- Jukka Toivola (gravvårdskommittéen)
- Matti Keltikangas (internet-kommittéen)
- Pertti Sovelius (informationskommittéen)

Man beslöt att hålla nästa släktmöte lördagen den 28 juli 2007. Mötesplatsen är restaurang Ostrobotnia i Helsingfors.

Från skattmästaren

Vår skattmästare Kirsti Keltikangas börjar med att konstatera att årsmötet godkände bokslutet och revisionsberättelsen för åren 2001-2003. Styrelsen hade föreslagit 20 euro som medlemsavgift för en 2-årsperiod, vilket väckte en debatt.Mötesdeltagarna var av den åsikt att medlemsavgiften borde uppbäras årligen och förslaget godkändes enhälligt med motiveringen att det är lättare att komma ihåg en årsavgift. Man beslöt att uppbära en årsavgift på 15 euro. Höjningen förklarades med att post- och tryckningsavgifterna blivit dyrarare samt med att en aktiv föreningsverksamhet behöver tillräckliga resurser. Nästa medlemsavgift som uppbärs under våren 2005 är alltså för år 2005.

Som revisorer valdes Mikko Koivusalo och Maija Mustonen (dotterdotter till Bertil Sovios dotter Maija Vaskio) som valdes i stället för vår mångåriga revisor Paul Sovio. Raahen kokous oli ensimmäinen moniin vuosiin, jossa emme enää voineet ehdottaa ja valita Paukka Soviota toiseksi varsinaiseksi tilintarkastajaksi. Som suppleanter återvaldes Mikko Bergroth och Claus Hohenthal.

Kirsti påminner oss om att eventuella adressändringar skall anmälas till henne, antingen per e-post kirsti.keltikangas@netsonic.fi eller med ett adressändringskort, som fås gratis på posten, eller med blanketten som finns på släkttidningens baksida (men kom ihåg postavgiften 0,65 euro). Adressändringarna kan sändas till: Sovio-Sovelius släktförening r.f., c/o Keltikangas, Makslahtivägen 22 D 18, 02140 Esbo.

Om släktmötet

Närmare 40 deltagare ställde upp på släktmötet i Brahestad den 24-25 juli 2004. Det var föreningens elfte släktmöte. Avsikten hade varit att koppla ihop mötet med en kryssning, men eftersom man ville i samband med mötet anordna en minnesstud för Paul Sovio förflyttades mötet till Brahestad.

Trots det regninga vädret inledde man med en utfärd till ön Iso-Kraaseli utanför Brahestad. Många av släktens fartyg har lotsats in i Brahestads hamn från denna ö. Efter att ha bekantat sig med lotsstugan dukade sällskapet fram en picnic med kaffe och Ursula Peisas goda bullar, korv stektes på öppen eld och barnen äta smultron som växte i backen. Och så tog man en gruppbild.

Efter utfärden samlades man till släktgravarna där föreningens ordförande Eero Keltikangas och Ina Harala (Paul Sovios syster) lade ned en krans på Paul Sovios grav. Efter kransnedläggningen berättade Eero Sovelius-Sovio om släktens gravar och männisorna som låg begravda i dem.

Själva släktmötet och –middagen hölls på hotellet Raahen Hovi. Efter det officiella mötesprogrammet följde sång av Anneli Tillmans, Ina Haralas dotterdotter, som studerar sång i Tyskland. Hon ackompanjerades av Kristiina Tähtinen-Mattila, lektor vid Brahestads musikinstitut. Följande morgon fick man följa med Eero Sovelius-Sovio på en promenad i gamla Brahestad.

Döda

Konstnärinnan Marianne Lindberg

Konstnarinnan Marianne Lindberg var en enastående representant för en tid som inte längre finns. Marianne (Mallu) Lindberg dog den 24 september 2004 i 82 års ålder.

Jag hade äran att lära känna henne i egenskap av svärson, som i likhet med Mallu hade tillbringat sin ungdom i huvudstaden. Mallus ungdoms värld hade varit Helsingfors samskola. Kriget och tiden före kriget präglade hennes liv. Och den prägeln blev säkert bestående för alla som var unga då.den viktigaste uppväxttiden skuggades av rädsla, rädsla för krig, obarmhärtig kamp, försvar mot en överlägsen jätte. Mallus och den stora pojken från Brahestad, Lasse Lindberg, inledde sitt långa och rika äktenskap under krigstiden.

När jag i slutet av 1960-talet kom till Mäkikatu i Brahestad rådde det fred i landet och Brahestad stod inför ett nytt uppsving efter segelskeppens tid. Mallus släktingar, familjen Sovelius starka mannar, hade i tiden lyft Brahestad till en blomstring. Stadens handelsflotta var på 1860-talet Finlands största.

Mallu hade ärvt mod, "sisu" och oeftergivlighet, d.v.s. egenskaper som är kännertecknande för patriotiska människor. I hennes fall betydde inte den starka karaktären att hon skulle ha varit osmidig. Mallu var mycket flexibel. Hennes sinne var öppet för nya idéer. På höstarna brukade vi plocka svamp i Pöllä och Tauvo. I svampexpeditionen deltog också Mallus styvfar, Konrad Reijo Waaras son Aarne Relander, som levde till nittioårsåldern. Mallu var också mycket spänstig i svampskogen. Hon var ju en f.d. gymnast och korgbollsspelare.

Vi firade långa härliga somrar i Preiskari, som är en stor ö i Brahestads yttre skärgård. Där erbjöd den Lindbergska villan den bästa möjliga miljön för finskt sommarfirande. Lasse brukade säga att där var paradiset. Där började också konstskolan, effektiva målarkurser, ett obarmhärtigt studerande. Mallus mycket autentiska porslinsmåleri åtföljdes av oljefärger. Lektionerna var krävande. Modern och dottern, båda med bärande röst, diskuterade livligt om konstens grunder samtidigt som Lasse och jag fredligt spikade filttaket. Det var andarnas kamp, som en av svärsönerna konstaterade. Mallu var från första början med i Brahestads konstnärsförening och deltog i de årliga utställningarna på olika håll i Finland. Och hon fick alltid god kritik.

Oljefärgerna byttes ut mot färgpennor. När hälsan inte längre tillät resor och rörligheten satte sina gränser hittade hon en färgrik värld i närheten, i sitt eget sinne, sina fantasier, genom att koncentrera sig på det väsentligaste. Varje morgon, redan före morgonkaffet klockan åtta, kunde hon trolla fram en blåhake sittande på en björkkvist, en tukan i Amazoniens bladverk eller en lavskrika som tittar på oss nyfikna djurvänner.

Världen kunde se annorlunda ut om också vi andra skulle uppleva den som hon gjorde.

Lauri Koski
Författaren är teaterregissör och
närstående till Marianne Lindberg

Karin Hohenthal berättar

Laura Sovio har besökt Eva Karin Hohenthal (7.9.1911, Helsingfors)

Karin har bott hela sitt liv i Helsingfors, först på Kyrkogatan, sedan på Lappviksgatan och nu på ålderdomshemmet i Kottby.

Karin hade en lycklig barndom. Hemmet på Kyrkogatan var rymligt. Barnen fick leka spela, musicera och bjuda hem kamrater. Man läste mycket,också

tyska böcker eftersom fadern var tysk. Familjen bestod av mamma Dordi, pappa Otto, moster Astrid, bror Jarl systrarna Margareta och Marianne. Barnen hade förnäma gudfäder, bl.a. Ståhlberg med fru. Ståhlberg hade först varit gift med mormors/farmors syster. När fadern dog flyttade familjen till en mindre bostad och livet blev på allt sätt svårare.

Karins pappa (Otto Mauritz Hohenthal) dog när hon vara bara sex år. Han var bara 37 år när han sköts av "de röda" i Pellinge år 1918. Otto som var advokat och både filosofie och juris kandidat. Han var mycket omtyckt och vännerna bekostade hans gravsten. Karin minns att fadern var sträng.
När hon beundrade en klänning på ett fotografi sade fadern att det inte var passligt att små flickor talar om kläder. Men han var också mild. Varje lördag hämtade han blommor till modern. När pappa dog fortsatte barnen med seden.

Modern Dordi (Hjördis Dordi Johanna Hohenthal född Sovelius 1889–1966) var mild, glad och skrattade mycket med barnen. Men hon kunde vara sträng t.ex. i fråga om pojkkamraterna.

Enligt Karin var syskonen olika. Brodern (Otto Jarl Hohenthal 1910–1974) var mycket begåvad men förbittrad över faderns död. Jarl var jurist och vice VD för Nokias gummifabrik. När kriget bröt ut flyttade han till Sverige med sin första fru Gunvor Hagman. Sönerna Otto Marcus och Jarl Christer stannade i Sverige, men Claus Einar återvände till Finland när föräldrarna skiljde sig. Jarls andra fru Christel Foyn var norska och han gifte sig ännu en tredje gång med faderns kusin Ellen Wåhlberg. Karin var alltså både faster och och syssling till Ellens barn från första äktenskapet.

Karins lilla syster Margaretha (Dordi Margaretha Hirn, f.d. Lidqvist f. Hohenthal 1913–1990), familjens skönhet, liknade Sovelierna och hade samma profil som Frans Mikael Franzen. Hon var mycket självständig och hade en stark vilja. Hon började sällskapa tidigt och gifte sig med sin första man efter att ha sällskapat med honom i tretton år. Margaretha sade alltid att hon skulle adoptera ett barn om hon inte kunde få egna, och år 1942 adopterades Erik (Erik Johannes Hirn). Margaretha tjänstgjorde största delen av sitt liv i försäkringsbolaget Kaleva.

Marianne (Eva Marianne Lindblad os. Hohenthal, 1916) är en glad person, som modern kallade för "solskensbarnet". Karin och Marianne håller kontakt per telefon. Marianne har två barn, Brita ja Eva.

Karins moster Astrid, (Naima Astrid Lovisa Bergroth os. Sovelius 1895 - 1950) var en vidunderlig människa. Hon var något av en clairvoyant och kunde spå i kort. Det sägs att hennes mor, Karins mormor, Naema Forsen var av zigenar börd. Astrid rökte. En gång under kriget, när allt var på kort, såg Karin hur hon klev på en stol och tog fram en cigarettask bakom en tavla. Hon gömde askar över allt. Också mormor lär ha rökt, men inte i Karins närvaro.

Karins mormor Naema Forsen (Naema Johanna Forsen, 1860 - 1907) var en viljestark person och mor Dordi hade väl inte alltid så lätt med henne. Mormor bodde på Fredsgatan 6 och hade en hörlur som barnen brukade sjunga i.

Karin visste redan tidigt att hon inte kommer att gifta sig. Men hon har i stället haft många vänner. Hon hade svag hälsa i sin ungdom och måste avbryta skolgången på andra klassen i gymnasiet.
Efter skolan studerade Karin engelska samt tog klasser i bokföring och maskinskrivning. Hon fick plats som sekreterare på Finnpaps bokföringsavdelning där hon stannade i över 40 år. Hon räknade ut provisioner åt agenterna och eftersom hon kunde engelska och tyska skötte hon också korrespondensen.

Karin trivs bra i Kottby och tycker om sitt rum, men hatar Kiasma och andra stora byggnader som förstört Helsingfors centrum. Förr var Helsingfors så litet att Tölö låg långt borta.

En släkting i Koreakriget

George Pakkala börjar sin historia med att konstatera att han liksom Maximilian Myhrberg, och eventuellt också andra släktingar, tjänstgjort i främmande arméer. George tjänstgjorde i USA:s och FN:s trupper.

George hade i årsskiftet 1948-49 rest till USA och missat den finska värnplikten. USA befann sig i en ekonomisk kris och Georg som inte hade någon yrkesutbildning beslöt sig att söka in till USA:s armé. Andra världskriget var över och det var svårt att värva dugliga mannar.Värvningskontoret hjälpte honom att fylla i blanketter och han skrev under ett tre års kontrakt. Därpå följde infanteriutbildning i Fort Ord i Monterey, Kalifornien och artilleriskolning först i Fort Bliss vid den mexikanska gränsen, nära staden El Paso, och senare vid artilleriskolan i Oklahoma (Fort Sill).

Den 25 juni 1950 anfölls Sydkorea av det kommunistiska Nordkorea. George blev skickad till fronten. Resan gick via Hawai och Japan. I slutet av oktober samma år deltog George i landstignigen nära staden Wonsa på den koreanska östkusten. Det lär ha funnits ca 5,000 minor i havet. Det behövdes minsvepare för operationen och skeppet som landsatte trupperna gled genom en farled kantad av minor.

Väl i land fortsatte färden norrut. Motståndarna var svagt beväpnade och de amerikanska trupperna hälsades välkomna i alla små städer och byar som de passerade på sin 150 km långa färd. Folket hade nog av kommunistregimet.

Omständigheterna var svåra, de sanitära förhållandena var undermåliga och i slutet av november kom kylan. General MacArthur hade lovat att allt skulle vara över före slutet av november och en stor del av soldaterna saknade därför vinterkläder. George truppenhet fick plötsligt vända om och gå mot Yalufloden där.kineserna hade lyckats omringa ett par regementen.Vägen till Yalu var smal och gick upp till 2 km:s höjd. Temperaturen sjönk ibland till -40 C. De omringade lyckades bryta sig ut men ca 1,600 soldater stupade i Chos Reservoir. Man retirerade till Hungnam varifrån evakueringen skedde. Nästan hela USA:s stillahavsflotta stödde evakueringen.Förutom största delen av materielet skeppades också över 90,000 nordkoreaner före julaftonen 1950. Georges truppavdelning reste tre dagar före julen med ett japanskt fraktfartyg. Han tillbringade tre kalla nätter i lastrummet bredvid knarrande lastbilar och annat materiel, som man inte hunnit surra ordentligt.

Efter julen bar det åter norrut. Kineserna hade lyckats bryta sig igenom, men de stoppades nära Wonju. I detta slag gjorde kineserna sådana förluster att inget annat land skulle ha tolererat det. USA hade äntligen fått artilleriförstärkning.
Man förflyttade sig tillbaka till den 38:nde breddgraden. Terrängen var bergig. Förstärkning hade man också fått av franska legionärer som kommit från Vietnam och Dien Bien Phu. Tuffa killar.

I juli 1951 deltog George i "Bloody Ridge" slaget. "Bloody Ridge" var en obetydlig kulle som båda sidorna övertog många gånger. Kineserna hade grävt tunlar i berget och det var svårt att komma åt dem med artillerield, men de hade gjort stora förluster och staken var olidlig i +30 C hetta. Det var inte endast döda lastmulorna utan också de stupades kroppar som ruttnade.

George lämnade Korea i november 1951. Kriget fortsatte till juli 1953.
Hemfärden gick över ett stormigt Stilla Hav och räckte två veckor. Sergant Pakkalas kontrakt gick ut i juni 1952 efter 3 år 2 månader och 15 dagar i tjänst. En månad senare befann han sig i Helsingfors och olympiaden.

Åren var nyttiga. George fick GI Bill of Rights-förmåner och det hjälpte honom att komma in i Kalifornia universitetet. Efter några år kunde han köpa sig ett hus.

Författaren, som år 1987 besökte Korea på inbjudan av veteranerna där, avslutar sin berättelse med att konstatera, att den koreanska halvön fortfarande har endast ett vapenstillestånd. Landet hade emellertid förändrat sig. Där det förr fanns bunkrar och leriga vägar finns nu välmående gårdar och utmärkta landsvägar.